

na bursách regulují se poptávkou a nabídkou, uzavírání obchodů takových a úprava cen jsou odvislé od míry nabídek a poptávek a tato řídí se počtem účastníků. Zákon, zapověděv nepovolené bursy, stíhá proto trestem nejen ty, kdož na burse nepovolené prodali neb koupili, nýbrž i ty, kdož se bursy takové zúčastnili, t. j. zejména přítomností svou, nabídkou i poptávkou na utváření obchodu při burse takové vliv měli neb i míti mohli.

Stěžovatelé při výslechu svém u úřadu I. stolice nepopřeli, že se shromáždění ze dne 19. ledna 1920 resp. 20. ledna 1920 zúčastnili a pozastavili se pouze nad tím, že ostatní účastníci nebyli spolu oznámeni. Tvrdili pouze, že účastenství to není účastenstvím na burse »pokoutní«. Ani v odvolání a ve stížnosti na nejvyšší správní soud podané účastenství to nepopřeli a namítali pouze, že neuzavřeli obchodů. Námitka ta jest však, jak svrchu uvedeno, bezdůvodnou, poněvadž skutková povaha přestupku, jímž stěžovatelé byli uznáni vinnými, nevyžaduje toho, aby účastníci na nedovolené burse obchod nějaký skutečně uzavřeli. Proto je však bezdůvodnou i výtka neúplnosti řízení, kterou stížnost vidí v tom, že nebylo zjištěno, zda stěžovatelé skutečně obchodovali.

Shledaly-li administrativní úřady právem v činech stěžovatelů přestupek § 1 zák. ze dne 1. dubna 1875 č. 67 ř. z., pak byly také příslušny k vydání svých rozhodnutí a jest i námitka nepřislušnosti úřadů správních ve stížnosti vznesená bezdůvodná.

Č. 830.

Vyživovací příspěvek: * Nemanželskému dítěti, které nežilo s povoláním otcem před nastoupením služby ve společné domácnosti, nepatří plný zákonný vyživovací příspěvek, nedosahovaly-li podpory povoláním skutečně poskytované výše zákonné sazby příspěvku.

(Nález ze dne 29. dubna 1921 č. 5061.)

Věc: Markéta K. ve St. K. proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Z příčiny povolání nemanželského otce Jiřího R., jenž 21. prosince 1917 na vojně zemřel, požívá nezletilý syn stěžovatelčin Kryštof K. vyživovací příspěvek a sice posléze od 1. srpna 1917 měsíčně 27 Kč.

Usnesením okresní vyživovací komise v Chebu ze dne 15. května 1920 zvýšen byl příspěvek od 1. listopadu 1919 na Kč 1.60 denně. Odvolání zástupce finančního zemského úřadu proti tomuto zvýšení bylo nařikáním rozhodnutím vyhověno.

O stížnosti uplatňující nezákonnost rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud toto:

Alimentační povinnost povolaného vůči osobě činící nárok na vyživovací příspěvek má dle zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. toliko ten význam, že jest jednou ze tří základních podmínek vzniku nároku na příspěvek ve výši zákonu odpovídající. Je-li tu tato alimentační

povinnost a jsou-li tu i ostatní zákonné podmínky vzniku nároku, jest tím její význam úplně vyčerpán. Zejména nepřechází tu alimentární povinnost na stát, jak se stížnost domnívá, ani zásadně, ani co do výše alimentů, ke kterým povolán jest aneb byl by zavázán. Pro požadovanou zákonnou nejvyšší míru příspěvku, o kterou tu výlučně jde, směrodatná jest dle 2. a 3. odst. § 3 cit. zák. okolnost, žily-li osoby, o něž tu jde, bezprostředně před povoláním ve společné domácnosti s povoláním či nikoli. Jen v prvním případě přísluší vyživovací příspěvek v plné zákonné míře, v druhém případě náleží jen výměrou skutečně poskytovaných podpor, nejvýše však zákonnou sazbou na osobu a den.

Jedině tento smysl mají oba cit. odstavce ve své vzájemnosti i ve vztahu k § 2. Rozdíl v dikci obou citovaných odstavců § 3, z nichž prvnější mluví o osobách, které mají nárok na příspěvek vyživovací (§ 2), a pozdější používá slov: »těm osobám, které se domáhají nároku na příspěvek (§ 2)«, jest zcela náhodný, nechtěný a proto nepadá na váhu. Neboť ze stenografického protokolu o 74. schůzi Národního shromáždění ze dne 23. září 1919 jest zřejmo, že při druhém čtení osnovy zákona byly usneseny stylistické větné změny: »Osoby, které mají nárok na příspěvek vyživovací« místo »Osoby, jež mohou se domáhati vyživovacích příspěvků.« Zůstalo-li tedy v odst. 3. znění neopravené, stalo se to pouhým nedopatřením a nemá to ten význam, že by tím chtěly býti označeny jiné osoby, než v odst. 2., čemuž nasvědčuje i citace § 2, neděleného na odstavce prvý neb druhý.

Kdyby se snad také mohlo míti za to, že odst. 2. § 3 vztahuje se k oprávněným dle 1. odst. § 2 a odst. 3. § 3 že platí jen o osobách v odst. 2. § 2 uvedených, pak by v zákoně scházela výměra příspěvku pro osoby v § 2, odst. 1. uvedené, jež nežily ve společné domácnosti, a podobně u osob v § 2, odst. 2 uvedených, jež žily ve společné domácnosti. Zákon však dlužno vykládati tak, aby jeho ustanovení měla přirozený smysl.

Přísluší-li tedy plný zákonný příspěvek jen při společném žití aneb bez něho jen při takové výši skutečných podpor, která se rovná plnému příspěvku, není-li dále sporu o tom, že povolán a jeho nemanželské dítě spolu nežili a nebylo-li ve správním řízení tvrzeno, že skutečné podpory dosahovaly výše příspěvku v plné zákonné míře, pak nelze shledati nezákonnost ve výroku žalovaného úřadu, že z nedostatku žití ve společné domácnosti nepřisluší vyživovací příspěvek v plné zákonné výši.

Bylo proto zamítnouti stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 831.

Mimořádná opatření: * V poslední větě § 43 nař. ze dne 27. června 1919 č. 354 sb. z. a n. není pro stranu konstituován právní nárok na to, aby propadnutí zásob bylo zrušeno, když byly prokázány okolnosti hodné zvláštního zřetele.

(Nález ze dne 4. května 1921 č. 5322.)

V ě c: Max P. ve V. L. (adv. Dr. B. Mahler z Prahy) proti ministerstvu pro zásobování lidu (zast. min. radou Drem Režným) stran prominutí propadnutí směsky a přípustnosti odvolání.